

gængelighed til og vilkår for brugen af personoplysninger.

Derfor er det utrolig vigtigt at vide, hvordan det kommende Datatilsyn sammensættes og organiseres. Det er et spørgsmål, om ministeren er i stand til at sige noget om det i dag. Det forlanger jeg ikke, men det ville være rart at få løftet sløret for det snarest, for dette Datatilsyn kan nemlig, som det fremgår af bemærkningerne, afgøre konkrete spørgsmål, som hidtil har været afgjort af ministerier eller af rigsarkivaren. Selv ministeren skal nu til at spørge Datatilsynet, hvis ministeren skal udarbejde regler om private arkiver, og man kan stille sig selv spørgsmålet, hvad rigsarkivarens opgave bliver fremover, når hans indflydelse nu tilsvarende nedprioriteres.

Et andet element, som også giver anledning til bekymring, mener jeg er væsentligt at nævne her under førstebehandlingen af loven. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at Datatilsynet skal sikre, at hensynet til de interesser, der betinger 80-års-tilgængelighedsfristen, herunder hensynet til den oplysningerne angår, afvejes over for de hensyn, der kan begrunde dispensation for tilgængelighedsfristen, herunder hensyn til forskningen.

Disse bemærkninger kan tolkes som en indskrænkning af arkivlovens bestemmelser, hvori der står, at arkivenheder, der er afleveret til statens arkiver, som hovedregel er tilgængelige for enhver, når de er 30 år gamle. Selvfølgelig kan der være grunde til længere tilgængelighedsfrist end de 30 år, som er beskrevet i loven, men det er vigtigt, at den afvejning, der skal foretages, ikke alene foretages af hensyn til forskning, som det står i bemærkningerne, men også af hensyn til offentligheden. Hvad er årsagen til, at man har foretaget den indskrænkning? Det er det ene.

Dernæst vil jeg sige, at da vi sidst behandlede lovforslaget, tilkendegav jeg, at vi ikke kunne tage endelig stilling til det med samme begrundelse som tidligere ordførere, nemlig at dette lovforslag hænger sammen med lov om personoplysninger, som for tredje gang er forsøgt kørt igennem Folketinget. Sidst foreslog jeg, at man brugte den mellemliggende periode til at tage fat på det spørgsmål, som jeg også finder ret væsentligt, nemlig at få nogle kortere tilgængelighedsfrister. Så kunne ventetiden have været udnyttet konstruktivt. Det er ikke sket, men det kommer så forhåbentlig til at ske i forbindelse med den kommende revision.

Derfor vil jeg i lighed med Venstres ordfører sige, at som det ligger nu, vil vi gerne give det en velvillig behandling, men vi har en lang række kritiske spørgsmål til de enkelte elementer i lovforslaget, ligesom vi også vil afventen den endelige behandling af loven om personoplysninger, før vi tilkendegiver vores støtte her til.

Aase D. Madsen (DF):

Dette lovforslag er en genfremsættelse af L 96 med få ændringer. F.eks. får Domstolsstyrelsen nu mulighed for at give en kortere tilgængelighedsfrist med hensyn til arkivmateriale for retterne, og samtidig gives der faste regler for tidsfrister med hensyn til afgørelser i forbindelse med ansøgernes adgang til det retsmateriale, der er begrænset af tilgængelighedsfristen på 80 år.

Med hensyn til justitsministerens Datatilsyn finder Dansk Folkeparti i lighed med SF's ordfører det vanskeligt at gennemskue Datatilsynets beføjelser, og det gør, at Dansk Folkeparti vil se meget på dette område under udvalgsarbejdet.

Dansk Folkeparti finder det i øvrigt i orden, at lovforslaget indeholder en nødvendig revision af arkivloven i forbindelse med den udvikling, der er sket ved overgangen fra papir til elektronisk behandling af arkivmateriale. I den forbindelse finder Dansk Folkeparti det rimeligt, at der skal ske betaling for modtagelse af papirarkivalier, der optager stor arkivplads, men mon ikke udviklingen efterhånden har overhalet denne del af lovforslaget, således at denne bødeordning reelt er overflødig? Man kunne i den forbindelse spørge, hvilke økonomiske konsekvenser forslaget egentlig har.

Med hensyn til den førnævnte generelle 80-års-regel for tilgængelighed ved vi, at den giver problemer. Det debatterede vi også livligt under behandlingen af lovforslag nr. L 96. Dansk Folkeparti ønsker principielt grænsen nedsat til 50 år, men ministeren vil ikke tage det spørgsmål op, før selve arkivloven skal revideres, jeg tror, det er i folketingsåret 2001-02. Dette til trods vil Dansk Folkeparti alligevel under udvalgsarbejdet undersøge, hvilke problemer 80-års-grænsen har givet de forskere og journalister, der er i gang med at afdække, hvad der skete i Danmark under og efter krigen. Dette er jo specielt aktuelt i forbindelse med de åbne Stasiarkiver. Bliver der mon givet de dispensationer, der er behov for?